

1 Jan. 1921.

No. 1.

26z Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Want God heeft Zijnen Zoon niet gezonden in de wereld opdat hij de wereld veroordeelen zou, maar opdat de wereld door hem zoude behouden worden.

Jeh. 3 : 17.

's Menschen Geestelijke en Stoffelijke Schepping volgens de Leeringen van Oude en Nieuwe Openbaring.

Redevoering van President CHARLES W. PENROSE in de Salt Lake
Tabernakel, 30 Mei 1920.

Mijn ernstig verlangen is om door den Geest des Heeren geleid te worden, opdat ik iets voort mag brengen, dat tot opbouwning strekken kan, geschikt voor dit oogenblik en deze gelegenheid, voor den Heere aangenaam en tot voordeel der hoorders.

Ik ben blijde om dezen middag hier te zijn en dankbaar voor het voorrecht om met de Heiligen der Laatste Dagen te kunnen vergaderen, om God, onzen Hemelschen Vader, heilige eere te brengen en te genieten van den invloed des Heiligen Geestes, welken Hij beloofd heeft uit te storten wanneer het volk vergadert in Zijnen Naam in oprechtheid des harten en ik gevoel dat dat het doel is, waarvoor wij hier zijn, Wij zijn hier in alle oprechtheid en nederigheid gekomen in den geest van eerbiediging, om ons neder te buigen voor onzen Hemelschen Vader, om onze dankbede en aanbidding den Allerhoogsten aan te bieden voor Zijn goedheid en genade; omdat Hij de bewerker van al het goede is en al hetgeen we mogen genieten, zoowel geestelijk als stoffelijk is door Zijne mildadigheid. Deze aarde is de Zijne; Hij schiep haar en alles wat daarbij behoort en is; zij behoort Hem. „De aarde en hare volheid van den Heere“; en al hare voortbrengselen worden voortgebracht door de tegenwoordigheid en actieve bewerkingen van dien Heiligen Geest die van uit Zijne tegenwoordigheid door de onmetelijke ruimte voortgaat en het licht en het leven aller dingen is, dezer aardbol en der millioenen werelden door onzen Vader geschapen. En wij komen bijeen, dat wij mogen worden onderwezen tot meerdere kennis van hetgeen onzen Vader aangaande deze dingen heeft willen openbaren. Het grootste deel van onzen tijd, gedurende de week, brengen wij door in aardsche zaken, in wereldsche aangelegenheden, maar deze

dag is voor den Heere, één dag van de zeven. Wij behooren Hem elken dag te dienen, alsook Zijne geboden te onderhouden en in Zijn licht te wandelen elken dag opnieuw. Deze is evenwel een speciale dag, een dag des Heeren, welken Hij heeft gesteld voor de vergadering Zijns volks in het huis des gebeds. Hij noemt hem Zijn „Heiligen Dag” en ons is dezen dag geboden niet anders te doen dan alleen te eeren in heiligheid en om opgewekt te worden door de macht Zijns Geestes, om de waarheid beter dan ooit te verstaan en in haar licht te wandelen, en om bekwaam gemaakt te worden onzen maatschappelijken arbeid gedurende de week behoorlijk te kunnen verrichten, om in Zijne wegen te wandelen en Zijne geboden te bewaren en alles te vermijden wat kwaad en in strijd met Zijn heiligen wil is. Voor dat doel is dit huis gebouwd, ten voordeele van het volk in deze ringen van Zion; en ik ben altijd blijde, wanneer ik de gelegenheid heb om met hen, in den dienst van God, te vergaderen.

„*Memorial Day*”.

Dit is een dag ter herinnering onzer verscheiden geliefden en in het bijzonder aan de dappere, in dezen oorlog, gevallen helden, welke, dank zij God, voorbij is. Het is gebeurd en ik gevoel mij verzekerd, dat uit het kwaad, dat gedurende dien strijd bestond, eenig goed door onzen Hemelschen Vader voor 't mensdom zal worden gewonnen. Want Hij haalt licht uit de duisternis, orde uit wanorde en goed uit het kwaad; en de dingen die soms door ons als kwaad beschouwd worden, maakt Hij een middel tot grooter goed. Dat is Zijn wijze van doen.

Een groot aantal menschen zal dezen middag bezig zijn de graven te versieren, misschien geen tijd of neiging hebbende om het op een ander deel van den dag te doen. Maar het is een goede zaak, waarin zij verbonden zijn, de herinnering aan hen die heengegaan zijn en vooral dezen keer om de slachtoffers van den grooten oorlog, welke zeer kort was, overwegende wat gedaan is geworden en die vrijheid zal brengen aan alle natiën der wereld en een verlangen in het hart der volkeren zal hebben gewerkt, om niet weer tegen elkaar ten strijde te gaan, dat wil zeggen, den oorlogsstrijd.

Ik geloof, dat er een grooter les geleerd is van de nutteloosheid en dwaasheid van oorlog voeren en dat dit scherper tot het algemeen menschelijk verstand is doorgedrongen dan ooit te voren, na eenigen strijd die bestaan heeft. Ik geloof dat alle natiën wel eenigszins overtuigd zijn, zoo niet geheel, dat een oorlog niet alleen iets verschrikkelijks is, niet slechts, zooals Sherman het noemt, een „hel”, maar het behoeft niet te zijn, het is niet noodzakelijk. Het is inderdaad zeer dwaas voor een beschaafd volk, die zijn redelijk denkvermogen heeft, om de moeilijkheden te willen oplossen door een bloedig gevecht tusschen geoefende legers en gebruik van ammunitie, dat noodeloos verspild is geworden. Dat er nog iets goeds uit voort zal komen, betwijfel ik niet. Als de natiën willen leeren om even begeerig te zijn naar vereeniging en vrede, naar goeden wil tot den mensch, als dat ze vlug waren om in oorlog te gaan, dan zal het vredetijk nabij gebracht zijn, in de lieflijke nabijzijnde toekomst, en ik hoop van zeer spoedig.

Hereniging der Blauwen en Grijzen.

Het versieren der graven van de gesneuvelden, de „Memorial day“, zooals het genoemd is geworden, was in de eerste plaats ter eere van de in den „Burgeroorlog“ gevallen helden. Zij lieten hun leven tot behoud van den bond der Staten-Unie en om eene splitsing te voorkomen. Zij brachten een groot offer en wij eerbiedigen het werk, dat zij gedaan hebben — zij die de blauwe uniform droegen en naar hunne graven zijn gebracht om de instandhouding en bewaking der Unie en de schoone beginselen onzer glorieuze constitutie werden passelijk eer bewezen, zoover als het volk hen kon eeren door hunne graven met schoone bloemen te versieren, en hunne toewijding en patriotisme die zij voor hun land bewezen hebben te bezitten, te herinneren. Dat was een zeer goede zaak, maar het nut en de pracht derzelve werd begrepen, niets slechts te berusten in het offer dat de blauwen gebracht hadden, doch dat ook zij daarvan deel hadden die in de grijze uniform gesneuveld waren.

Hoewel strijdende tegen hun eigen land, dachten zij aan de goede zijde te zijn en hun plannen, gemoedsbewegingen en gevoelens moeten altijd in zooverre ze oprecht zijn, gerespecteerd worden. Zoo kwam het dat de staten die met elkander in strijd waren zich weder vereenigden, en één God, één land en één natie vereenigd tot één, werd hun motto in de theorie, zoo het niet geheel in de praktijk volbracht werd. Aldus werden de Blauwen en de Grijzen tot elkaar gebracht in plaats van tegen elkaar te strijden. Toen zagen we dat het goed was om de graven van de mannen van het zuiden die voor hunne ideeën van recht en voor hunne beginselen opkwamen te versieren en in zooverre kwamen de blauwen en grijzen tezamen en de oude wrokgevoelens zijn langzamerhand uitgestorven en harmonie in hoogen graad werd tusschen de twee partijen gevestigd, zoodat zij één volk geworden zijn. Zij zijn vóór de Unie, één en onverdeeld, en het is een groote zegen, dat die strijd voorbij is en ik denk dat die moeilijkheid opgelost is. Wij hebben ons land en af de Staten nodig, die in de Staten-Unie verbonden zijn om eensgezind te zijn, onverschillig wat voor bijzondere ideeën zij ook mogen koesteren in betrekking tot zaken die momenteel niet zoo gemakkelijk kunnen worden behandeld, doch zij moeten hun land steunen tot algemeen welzijn; voor de vestiging en voortduur der beginselen onzer constitutie en het welzijn van den mensch.

Eer we vergeten.

De geest dier beweging is zoo toegenomen, dat we nu met het versieren der graven der verscheidenen ook die van onze geliefden die in vrede gingen er in begrepen hebben, die niet in den oorlog gevallen zijn, sommigen geboren nadat den burgeroorlog voorbij was, en zoo met onze kinderen, vaders en moeders en andere verwanten, die het tijdelijke hebben verwisseld, want de dood is de gewone gang van het geheele geslacht Adams. Wij gaan naar de begraafplaats en strooien bloemen over de graven en onze gedachten worden gericht naar hen die heen-gegaan zijn, en naar hunne goede daden en vriendelijke handelingen en we bedenken, wat onze vaders en moeders voor ons gedaan hebben, wat onze verwanten voor ons zijn geweest en zij worden niet vergeten.

Wij doen dit „opdat wij niet vergeten zouden“. Alzoo worden onze gedachten naar onze geliefden, die van ons heen gingen, opgevoerd, met eene innerlijke hoop, dat de tijd komen zal, dat we hen eens weer zullen ontmoeten, niet in zorgen op pijn of in angsten des harten, maar, in een geestelijken staat, het lichaam in het graf zijnde en de geest of ziel, zooals sommigen het noemen — want de uitdrukking wordt gelijkkluidend gebezigd zelfs in de geschriften — bij het ontmoeten, in de geestenwereld. Waar dat precies gelegen is verstaan we niet geheel en wat Zij er doen wordt weinig van geweten, want de verhalen die ons gedaan worden, door invloeden die voorgeven met de dooden in verbinding te staan, brengen onze gedachten daarover in de war en leiden ons tot dwaling. Doch indien we onzen waren toestand beseffen, verwachten we onze geliefden te ontmoeten in de sfeer aan „de andere zijde van 't graf“, zooals de uitdrukking wordt gebezigd.

(Wordt vervolgd.)

TOESPRAAK,

gehouden door President Heber J. Grant ter gelegenheid van de opening der conferentie, 8 October 1920.

Ik verheug mij wederom de gelegenheid te hebben met de Heiligen der Laatste Dagen een andere conferentie bij te wonen. Ik ben zeer gelukkig zoo velen aanwezig te zien in deze onze openingsvergadering en ik verlang met geheel mijn hart, dat al hetgeen ik gedurende deze conferentie zeggen zal, en alles wat gezegd zal worden door mijn medewerkers die tot u zullen spreken, door den Heere geïnspireerd zal worden. Ik ben onbekwaam uitdrukking te geven aan mijn dankbaarheid, voor de rijke uitstorting van den Geest des Heeren gedurende de conferenties die gehouden zijn sedert het mijn lot werd over de Kerk te presideeren. Ik kan vrijelijk bekennen, dat ik de Juni-conferentie en de andere conferenties die hier gehouden zijn sedert mijn Presidentschap, met vreeze en beving tegemoet ging. Wanneer ik dacht aan de wonderbare zegeningen des Heeren in het verleden, gedurende onze algemeene conferenties genoten, en de inspiratie die het deel was van Brigham Young en van hen die zijn opvolgers waren, verlangde ik met geheel mijn hart dat er geen vermindering van de inspiratie des Heeren zijn zou voor hen die tot ons zouden spreken, en ik heb Hem dat ernstig geboden. En ik ben inderdaad dankbaar voor Zijne zegeningen die wij genoten hebben, en ik bid dat dezelfde zegen, dezelfde rijke uitstorting van Zijnen Geest, geschonken zal worden aan allen die gedurende de samenkomsten van deze conferentie tot ons zullen spreken.

Gisteravond heb ik een brief ontvangen die mij zeer verheugde, en alvorens verder te spreken, zal ik dien brief lezen.

„Salt Lake City, Utah, 7 Oct., 1920.

President Heber J. Grant en Raadgevers.]

Waarde Broederen,

Wij verlangen aan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ons huis aan Main en First North streets te schenken, om

als een gebouw voor de vrouwen gebruikt te worden, zodoende een tehuis zijnde voor de drie vereenigingen van vrouwen, of voor zoodanige andere doeleinden als noodig geoordeeld zullen worden.

Uw toegenegen,

(geteekend) A. W. McCUNE.

ELIZABETH A. C. McCUNE."

Gedurende de laatste 48 uren heb ik tot een van de rijke mannen der Kerk het volgende gezegd: „Wanneer gij sterft, laat dan al uw eigendommen niet aan uw familie na, maar geef een gedeelte daarvan als een schenking voor een zeker goed doel, voor de vooruitgang van het werk van God." Het speet mij altijd, dat zij die door den Heere overvloedig gezegend werden met de rijkdommen dezer wereld, niet een gedeelte daarvan geschonken hebben aan sommige onzer inrichtingen van weldadigheid. Ik geloof, dat wanneer iemand een half millioen dollars, of zelfs minder, bezit en daarvan een tiende of zelfs een vierde gedeelte voor een weldadig doel in deze Kerk zou geven, dan zou het overige door hem aan zijn familie nagelaten, hem meer goed doen en zij zouden meer wijsheid hebben om het te gebruiken en meer goed zou daardoor verricht worden, dan wanneer al de rijkdommen aan de erfgenamen van de overleden man of vrouw waren nagelaten. Mijn hart is met dankbaarheid vervuld jegens wijlen Matilda M. Barratt, om voor ons dat mooie gebouw, bekend als het Barrattgebouw, te bouwen in de dagen van tegenwoordig en financiële moeilijkheden voor onze scholen. En ik bid God broeder en zuster McCune te zegenen voor deze heerlijke gave en hun bezittingen te vermenigvuldigen.

Sedert onze laatste conferentie hebben de volgende veranderingen in de Kerk plaats gehad:

De volgende Bisschoppen zijn sedert de April conferentie overleden: Norman S. Anderson, Sugerville Ward, Deseret Stake; Otto J. Poulson, Timpanogos Ward, Utah Stake.

Sedert de Aprilconferentie werden de volgende nieuwe Stakes georganiseerd: Franklin Stake, Samuel W. Parkinson, President; Logan Stake, Oliver H. Budge, President; Roosevelt Stake, William H. Smart, President; Garfield Stake Charles E. Rowan Jr., President.

Nieuwe Stakesecretarissen sedert de Aprilconferentie: Oneida Stake, Joseph W. Olsen; Cache Stake, John C. Peterson; Duchesne Stake, Le Roy W. Rust; Franklin Stake, Jesse P. Rich; Logan Stake, John E. Olson, Roosevelt Stake, William H. Gagon; Twin Falls Stake, Wilford Johnson.

Nieuwe Wards georganiseerd sedert de Aprilconferentie: Een Ward in Utah Stake, Nephi Anderson, Bisschop; Lost River Ward, Lost River Stake, Henry N. Michelson, Bisschop; Logan Eleventh Ward, Cache Stake, Hans A. Pederson, Bisschop; Manessa Second Ward, San Luis Stake, Silas S. Weimar, Bisschop; Roosevelt Second Ward, Roosevelt Stake, David Bennion, Bisschop; Star Ward, Burley Stake, Alma C. Tilley, Bisschop; Payson Third Ward, Nebo Stake, Leonard A. Hill, Bisschop; Rupert Second Ward, Blaine Stake, Richard T. Astle, Bisschop.

Veranderingen in de Zendingen, geroepen maar niet vertrokken:

Australische Zending, Don C. Rushton, President; Nieuw Zeelandsche Zending, George F. Taylor, President; Zwitsersche Zending, Serge F. Baliff, President.

Toen ik dezen morgen in mijn kantoor was, zag ik op mijn lessenaar het eerste gedeelte van het werk dat als „Heart Throbs” bekend is. Ik had het enkele dagen geleden van mijn woning medegebracht, om eenige gedichten over te laten schrijven. En toen ik het boek zag, herinnerde ik een gedicht daarin, dat ik besloot hier vandaag te lezen: „I Shall Not Pass Again This Way,” is de titel. De volgende verklaring staat bij het gedicht vermeld.

(Gedurende eenige jaren voor zijn dood verrichtte Mr. Daniel S. Ford, de eigenaar, redacteur en oprichter van de Youth's Companion, wegens slechte gezondheid zijn werk in en bestuurdde zijn zeer groote zaak van uit een kleine kamer in zijn woning in een van de schoone parken in Boston. Toen liefhebbende handen de eenvoudige maar gemakkelijke lessenaar opruimden, werd op een gemakkelijk zichtbare plaats het volgende gedicht gevonden, dat blijken gaf van veel in de handen te zijn geweest. Als de dichter het voornemen had gehad de dagelijksche woorden en handelingen van Mr. Ford te beschrijven, dan kon hij dat niet in passender taal gedaan hebben.)

„Het brood dat sterkte schenkt wil ik geven,
 Het zuivere water dat dorstigen schenkt het leven;
 Ik wil vermoeiden helpen dag aan dag;
 Ik ben zeker dat ik deez' weg niet weder komen mag.

Ik wil vreugdeolie geven waar tranen vloeien,
 Het geloof tot overwinning waar twijfel en tranen boeien.
 Moge ik altijd schoonheid voor asch geven;
 Want 'k ben zeker, dat ik maar eenmaal ga door 't leven.

Een volle en overvloeiende maat wil ik geven,
 En in toornige harten 't zachte antwoord geven,
 Dat haat daaruit zal drijven dag aan dag;
 Ik ben zeker dat ik deez' weg niet weder komen mag.

Ik wil in de harten geloof en hope stichten;
 Wat de Meester zeide wil ik verrichten;
 Ik wil edel leven van dag tot dag;
 Ik ben zeker dat ik deez' weg niet weder komen mag.

Ik gevoel dat ieder Heilige der Laatste Dagen hetzelfde verlangen zou moeten bezitten, dat door den dichter in dit schoone gedicht beschreven wordt. Ik ben verzekerd, dat ik het dezen dag in mijn hart heb, nu ik hier voor u sta. Ik gevoel zooals in de Psalmen gezegd wordt:

„Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijne gedachten.

„En zie, of bij mij een schadelijke weg zij; en leid mij op den eeuwigen weg.”

„De vreeze des Heeren is rein, bestaande tot in eeuwigheid; de rechten des Heeren zijn waarheid, te zamen zijn zij rechtvaardig.

Zij zijn begeertlijker dan goud, en zoeter dan honig en honigzeem.”

Toen ik onlangs tot eenige vrienden sprak, was mijn secretaris aanwezig en daar hij aantekeningen maakte, besloot ik voor te lezen, wat ik bij die gelegenheid zeide:

„Ik ben zeer verlangend te zien, dat de Heiligen der Laatste Dagen boven alle andere dingen in de wereld, aan het werk van God toegewijd zijn, en nog nimmer in mijn leven heb ik mij zoo pijnlijk gevoeld dan gedurende de laatste maanden over de toestanden — op politiek, financieel en ander gebied — die wij onder het volk aantreffen. De geest van bitterheid die schijnt aanwezig te zijn in de harten van sommige ware, getrouwe en eerlijke Heiligen der Laatste Dagen, wegens hun verschillende begrippen en opvattingen met betrekking tot zaken op maatschappelijk en staatkundig gebied, is zeer smartelijk voor mij. Ik hoop en bid met geheel mijn hart, dat de Geest des Heeren overvloedig op de Heiligen der Laatste Dagen moge rusten; dat deze geest van haat en vijandschap, die heden onder het volk schijnt te bestaan, moge verdwijnen.”

Op bladzijde 240 van Leer en Verbonden lezen wij:

„In de dagen van ouds zochten Mijne discipelen gelegenheid tegen elkander, en schonken elkander in hunne harten geen vergiffenis, en werden voor dit kwaad gekweld en zwaar gekastijd:

Daarom zeg ik tot u, dat gij behoort elkander vergiffenis te schenken, want die zijnen broeder zijne overtredingen niet vergeeft, staat voor den Heere veroordeeld, want daar blijft in hem de grootere zonde.

Ik, de Heere, zal vergeven wien ik vergeven wil, doch van u is het vereischt alle menschen te vergeven;

En gij behoort in uwe harten te zeggen, laat God tusschen Mij en u oordeelen, en u overeenkomstig uwe daden vergelden.

En hij die zich van zijne zonden niet bekeert, en ze niet belijdt, dien zult gij voor de gemeente brengen, en met hem handelen zooals de Schriften u zeggen, hetzij door gebod of door openbaring.

En dit zult gij doen, opdat God moge verheerlijkt worden, niet omdat gij geen vergiffenis schenkt, geen medelijden hebbende, doch opdat gij in de oogen der wet moogt gerechtvaardigd worden, opdat gij Hem die uw wetgever is, niet moogt beleedigen.” Afd. 64 : 8—13.

En het laatste gedeelte van afdeeling 121 zegt:

„Laat uwe ingewanden vol liefde jegens alle menschen en jegens het huisgezin des geloofs zijn, en laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, en de leer van het Priesterschap zal op uwe ziel nederdalen als de dauw des hemels.

De Heilige Geest zal uw voortdurende metgezel zijn, en uwe schepter een onveranderlijke schepter van gerechtigheid en waarheid, en uwe heerschappij zal eene eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal dezelve tot u toevloeien voor immer en altoos.”

- Ik heb een groote wondervolle achting en veel ontzag voor deze aanhaling van bladzijde 240 (Engelsche uitgave en bl. 259 Hollandsche uitgave. Vert.) van Leer en Verbonden. Eenige jaren werd een voornaam persoon van de Kerk geëxcommuniceerd. Jaren later smeekte hij om gedoopt te worden. President John Taylor bracht de zaak met betrekking tot zijn doop voor de apostelen, zeggende, dat wanneer zij eenstemmig in zijn doop toestemden, hij gedoopt zou kunnen worden; maar wanneer er een stem tegen hem was, zou hij niet wederom tot de Kerk toegelaten worden. Naar ik mij herinner, waren vijf stemmen voor den doop en zeven er tegen. Omtrent een jaar later kwam dat vraagstuk weder op en toen waren acht stemmen voor den doop en vier daar tegen. Later kwam de zaak weder op en toen waren tien stemmen voor den doop en twee daar tegen. Ten slotte stemden alle apostelen met uitzondering van uw nederigen dienst knecht er in toe, dat deze man gedoopt zou kunnen worden — en dien tijd was ik op één na de jongste apostel van den Raad. Later was ik in het kantoor van den President en hij zeide: „Heber, ik versta dat elf apostelen hun toestemming hebben gegeven voor het doopen van Broeder Zoo en Zoo (den naam noemende) en dat gij alleen niet wilt toestemmen. Hoe zult gij gevoelen, wanneer gij aan de andere zijde zult komen en zult bevinden, dat deze man, die gesmeekt heeft om gedoopt te worden, mogelijk door u verhinderd is geworden om in te gaan met hen die zich bekeerden van hunne zonden en een belooning ontvingen.” Ik zeide: „President John Taylor, ik kan den Heere in het gelaat zien, als Hij mij die vraag doet, en zeg Hem dan dat ik gedaan heb wat ik dacht dat voor het welzijn van het Koninkrijk was. Wanneer een man die het Heilig Priesterschap van God bezit, uitgaat om het Evangelie van den Heere Jezus Christus te prediken, de goddeloozen tot bekeering te roepen — gaat om te verkondigen dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een profeet van God was en dat het Evangelie wederom tot de aarde hersteld is — en die man in het zendingshuis van de Kerk van Christus overspel bedrijft, kan ik den Heere zeggen, dat die man de Kerk voldoende schande heeft aangedaan en dat ik niet van voornemen ben zulk een persoon in de Kerk te laten terugkomen.” „Wel, mijn jongen,” zeide President Taylor, „dat is goed; blijf bij uw overtuiging, blijf er bij.” Ik zeide: „President Taylor, uw brief zeide, dat gij wilde hebben dat iedere apostel stemmen zou volgens de overtuiging van zijn hart. Als gij wilt dat ik de overtuiging van mijn hart zal prijs geven, dan zal ik dat gaarne doen: ik wil gaarne er voor stemmen, dat deze man kan terugkeeren; maar zoo lang ik leef verwacht ik niet daartoe mijn toestemming te geven als het aan mijn oordeel wordt overgelaten. Die man werd eenige jaren geleden in tegenwoordigheid der apostelen beschuldigd en hij stond op en loog en beweerde, dat hij onschuldig was; en de Heere gaf aan mij” (toen het jongste lid van den Raad) „een getuigenis dat hij gelogen had, maar dat wij geen bewijs hadden, uitgenomen alleen het getuigenis van het meisje, dat hij verleid had. En ik bad den Heere, dat later meer bewijzen zouden gevonden worden. En die zijn gekomen en wij hebben hem toen geëxcommuniceerd.

(Slot volgt.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. GILLYWHITE.

Assistent:
W. WOLTJER.

1 JANUARI 1921.

Al den abonné's van ons zendingstijdschrift en leden en vrienden door middel van De Ster onze nieuwjaarsgroeten. Een ander jaar is juist voltooid en in de historie verdwenen, met al onze voor- en tegenspoeden, succes en teleurstelling. We staan heden als voor twaalf maanden geleden op den drempel van het beginnende jaar ons afvragende, wat de volgende twaalf maanden voor ons verborgen houdt, tegelijkertijd terugziende naar het jaar dat voorbij is gegaan, en van den bergkruin beschouwen we de vallei des tijds, waar wij doorgetrokken zijn, opmerkende de ruwe en zachte plaatsen die zich op den weg bevinden die zich voortstrekt over de heuvelen des tijds. De mist en schaduwen van deze laatste twaalf mijlpalen zijn opgeklaard en wij zien in werkelijkheid de dingen die een jaar geleden nog mysteriën waren.

Voor velen brengt het nieuwjaar ernstige gedachten over het doel des levens en een verlangen verrijst om beter dan tot dusverre gebeurd is, te leven. Het is waar, er zijn er ook die ten volle met zichzelf tevreden zijn, onbewust zijnde van de gebreken en die daarom weigeren om meer notitie van dezen nieuwjaarsdag dan van eenigen anderen dag te nemen. Doch er zijn velen die zich wel bewust zijn van de behoefte aan verbetering en die dikwijls ten goede beïnvloed worden door de lessen van de gepasseerde jaren.

Bij hen vindt een woord van vermaning en aansporing altijd een goede plaats. De godsdienst van de Heiligen der Laatste Dagen is een voortdurende eisch naar hooger leven. Dat is een harer onderscheiden kenmerken. Elk Heilige der Laatste Dagen die niet van dag tot dag en van jaar tot jaar, naar verbetering van leven streeft, leeft beneden zijn plichten en voorrechten. De Heere heeft ons gevraagd als zijn volk om ons tot volmaking te bereiden en zouden aldus ongehoorzaam zijn aan het heilige gebod als we niet voortdurend naar verbetering streven. In het herstelde Evangelie hebben we Gods plan voor eeuwige vooruitgang en verhooging voor de menschelijke familie.

Terwijl de gebeurlijkheden van het komende jaar voor ons verborgen zijn, de jaren die voorbij gesneld zijn, zijn voltooidde boekdeelen, welke wij ten allen tijde kunnen bestudeeren tot ons voordeel. Zij bevatten vele ondervindingen, welke ons zeer veel gekost hebben, misschien meer dan zij waard waren en het gaat nu niet om die ongebruikt te verwaarloozen. Door de uitwerkingen der verledene daden te bestudeeren, met de wetenschap dat de wet van oorzaak en gevolg, altijd zal voortduren, beginnen we te beseffen, dat het verkeerde steeds zorg en verdriet baart en het doen van recht ons tevredenheid en voldoening schenkt. Moge onze Vader in den hemel onze verlangens bewilligen en ons

kracht schenken het recht te kiezen en ten allen tijde te doen en ons zegenen met een rijk deel van Zijnen Geest en ons door dit en de volgende jaren leiden, zoodat onze handel en wandel altijd in overeenstemming moge zijn met Zijnen Heiligen wil, en wij dientengevolge op het einde van 's levens reis, op de grijze toppen van gerijpte jaren staan in het schijnsel des hemels en het verleden mogen beschouwen, als een wel besteedden dag. Tot allen onze beste wenschen voor een heerlijk, gelukkig en voorspoedig nieuwjaar en bidden God Zijne zegeningen op u uit te storten.

Hoofdkantoor :

Fam. Pres. JOHN P. LILLYWHITE,
Royden E. Weight, Secretaris.

Bij d' intrede van het nieuwe jaar,
Droomt alles van herleving,
Elk heeft zijn plannen meestal klaar
En.... vindt voor 'zelf vergeving.

Het is wel fijn zichzelf te wiegen,
Maar toch niet van gevaar ontbloomt,
Want deerlijk zal men zich bedriegen,
Als men zich waant in Abraham's schoot.

Een blik geslagen in 't verleden,
Gezien wat kracht is aangewend,
U eens beschouwt in 't licht van 't heden,
Wordt aan uzelf eerst eens bekend.

We kunnen zeker wel beginnen,
Met goede plannen in 't verschiet,
Doch beter is 't eerst te bezinnen
Of 't fundament niets wenschelijks liet.

Zoo 't fundament gebreken toont,
Dan is 't opnieuw beginnen beter,
Want 't huis zal zijn waarin g' eens woont,
Naar 't werk gedaan, gegeven door den Peter.

Bouwvallig zal het niemand wenschen,
Noch klein, benauwd of ongeschikt,
Het werk gedaan in voorschrift grenzen,
Bouwt u het huis dat 't hart verkwikt.

Dat eens zoo'n huis, uw deel mag zijn,
En Godes gunsten u reeds nu
Het aardsche omringd met hemelschijn,
Is mijn oprechte wensch voor u.

Gelukkig Nieuwjaar, Uw broeder in 't Evangelie,

W. WOLTJER,
ass.-Redacteur.

Pas hebben de klokken ons vermeld, dat het jaar 1920 behoort tot het verleden of de vraag komt tot ons, nu meer dan ooit, hebben wij voldaan aan de eischen des levens? Indien niet, dan eerst eens overwogen, maar niet te lang omgezien naar hetgeen achter ons ligt, want vóór ons ligt de weg. Met deze gedachten zullen wij dan triomfeeren, want hoewel velen het Evangelie hebben aangenomen, die dezen nieuwjaars-groet lezen, was dat toch maar een begin in het nieuwe leven met Christus, daarom voegde de Meester er aan toe: „Die volharden zal tot het einde, zal zalig worden.” Daarom dan, mannen, velen uwer dragers van het Priesterschap, beseft ge wel wat van u geëischt wordt; leest eens aandachtig L.-V. 121 : 41—46, want tot die andere klasse klasse behooren wij immers niet? L.-V. 121 : 34—39. Daarom weest een goede man, vader, burger en medemensch. Laat uw huisgenooten gevoelen, dat uwe liefde voor hen sterker is dan de macht des doods. Gij vrouwen, moeders, uwe roeping is te hoog, te edel om het rechte woord te vinden, waarmede wij u zouden willen bestempelen. Ik wenschte dat ze hier in Holland evenals in Amerika, een dag terzijde wilden zetten als „Mothers day” om uw standplaats in de maatschappij in de kerken te bespreken, want hoe vaak rust de opvoeding uwer kinderen alléén op u door de afwezigheid uwer mannen, zoo wij mogen u aannemen als dienaressen der gemeenten. Daarom dan, ouders in Israël, als soms enkelen uwer huisgenooten afwijkend zijn, wordt niet moede of traag, maar volgt de vermaning van Pres. J. F. Smith. Pleit met hen, weent met hen en bidt met hen en zoo wij daarin tot heden gefaald hebben, nu is de tijd om daaraan gevolg te geven. Indien wij, dat zullen doen, zullen wij 1921 waarlijk een gezegend jaar kunnen noemeff. En in dier zin: A. Happy, New Year.

St. Janstraat 15a, Rotterdam.

A. DALEBOUT.

Wederom een jaar vervlogen. Door middel van „De Ster” gevoelen wij onze dankbaarheid uit te drukken, voor de zegeningen ons van den Heere geschonken, welke ons waardig geacht heeft als zendelingen in Zijnen wijngaard te arbeiden.

Wij gevoelen ons dankbaar voor de goedheid, en vriendschap ons betoond in den korten tijd wij weder vergund zijn, in deze stad als zoodanig te werken.

Bij de intrede van het nieuwe jaar roepen wij al onze vrienden, toe: weest ernstig en onderzoekt het Evangelie, en voor onze broeders en zusters wenschen wij, dat de Heere u zoo moge zegenen, dat gij in staat moogt zijn om te zeggen met Jozua: Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen.

Dat gezondheid en wilskracht uw aller deel moge zijn, welke u in staat zal stellen, dezen wensch te volbrengen, is de bede van uwe broeders in het Evangelie,

A. KRULJS.

A. N. SLIGTING.

Den Haag, 1 Jan. 1921.

Bilderdijkstraat 26 I.

Waarde Broeders en Zusters.

Ook wij verblijden ons om van de gelegenheid ons aangeboden, gebruik te kunnen maken om aan alle onze broeders en zusters en vrienden de beste wenschen voor een gelukkig en voorspoedig nieuwe jaar toe te wenschen Wij zijn den Heere dankbaar voor alle zegeningen door ons genoten in het afgelopen jaar.

Allen die volgens het Evangelie van Christus getrouw geleefd hebben, de geboden en inzettingen nakwamen en de verbonden des Heeren heilig hebben gehouden, zijn het die nu met vreugdevolle harten terug kunnen zien en gevoelen, dat het niet te vergeefs is als men den wil des Heeren volbrengt. Nietteenstaande zijn er wellicht velen, die kommer en verdriet ontmoet en vele bange uren doorgebracht hebben, of misschien nog hebben, zoo is er toch, onder welke omstandigheid ook in dit aardsche leven nog ruimschoots reden tot dankbaarheid.

Als zij dan nog eens hun zegeningen tellen een voor een, dan zullen zij weder met vollen en nieuwen moed, meer dan ooit te voren hun geloof stellen in den Heer, en voortgaan in het verbond des Evangelies. Zich steeds vastklemmende aan den ijzeren roede, die tot den boom des eeuwigen levens leidt.

Wij gevoelen ons dankbaar en verheugd het voorrecht te genieten om geroepen te zijn als dienstknechten en boodschappers te zijn van Zijn Evangelie om in den wijngaard des Heeren te arbeiden en de blijde boodschap aan de kinderen der menschen te verkondigen en hen te waarschuwen dat de tijd zeer kort is en de dag des Heeren nabij.

Daar wij beiden pas in deze stad geplaatst zijn, kunnen wij weinig van onze werkzaamheden zeggen. Maar wij hopen en bidden, dat ook vele menschen in deze plaats en omgeving een oor willen leenen om te luisteren naar onze zwakke stemmen en waarachtige boodschap. Ook wij gelooven dat als wij ernstig de zegeningen ons dit gepasseerde jaar geschonken willen overwegen, wij meer dan dankbaar zouden kunnen zijn. Het behoeven juist altijd geen aardsche zegeningen te zijn, die ons gelukkig maken, want de hemelsche zegeningen zijn voor ons van meer en grooter waarde dan al de aardsche. Want de wereld gaat voorbij met al hare begeerlijkheden, maar de schatten die wij vergaderen in den Hemel blijven eeuwig bestaan en deze schatten kunnen wij alleen verkrijgen door nauwkeurig te zijn in het onderhouden van al de geboden des Heeren. Want Hij heeft het meer dan eens beloofd aan al degenen die Zijnen wil doen. En Zijne beloften hebben nog nimmer gefaald en zullen dat niet in der eeuwigheid.

Moge het jaar 1921 voor u allen een gezegend en gelukkig jaar worden, zoewel maatschappelijk als geestelijk, maar het laatste in het bijzonder in den oprechten wensch van uwe broeders in de waarheid,

JOHN VREEKEN.

JAN KONING.

Dordrecht, Ferdinand Bolsingel 116 rood.

De tijd rolt steeds voort! Nu schrijven we 1921. Hoe hooger dit getal wordt, hoe dichter wij staan voor de tweede komst van onzen Heere Jezus Christus. Dit leert ons „Mormonisme“, dat wij zoo lief hebben, omdat het de geopenbaarde waarheid bevat door God zelf bekend gemaakt aan de kinderen der menschen in dezen zoo gewichtigen tijd, door Zijn nederigen dienstknecht Joseph Smith.

Elken dag doet ons weer opnieuw verbaasd staan over de letterlijke vervulling der profetiën uitgesproken door oude en moderne profeten. Nog een korten tijd en Jezus komt. Hij, die door een dal van moeite, verdriet en zorg ging, komt in glorie en macht. Dit om Zijn getrouwheid. Wij, geliefde broeders en zusters gaan ook door moeite, verdriet en zorg. Is het niet om eigen leed, dan omdat van anderen. Maar laten wij ook volharden en getrouw blijven en wij komen voort in de toekomst als verheerlijkte wezens en God zal alle tranen van onze oogen afwischen. Strijdt, de kroon is in 't zicht.

Wij wenschen u allen een goed en gezegend nieuwjaar toe. Mogen wij allen leven om Gods zegen waardig te zijn, nu en voor immer is de wensch voor u allen, uw broeders in de waarheid.

OSWALD BRAINICH.

ADRIANUS BARENDREGT.

JOSEPH L. VAN LEEUWEN.

Amsterdam, van Boetzelaerstraat 64 I.

Langs dezen weg trachten wij uit Groningen onze broeders, zusters en vrienden, alsook onze mede-arbeiders in den wijngaard des Heeren een gezegend nieuwjaar toe te wenschen door middel van ons geliefd tijdschrift „De Ster“. Onze bede is, dat de God van Israël ons aller zwakke pogingen om het Evangelie te prediken, wil zegenen, opdat wij allen iets mogen doen, tot uitbreiding van Zijn werk en tot verheerlijking van Zijn Grooten Naam.

Als leden van de Kerk van Christus, hebben wij stof tot dankbaarheid voor het verledene, en vooral tot onze broeders en zusters in Zion wenschen wij te zeggen, weest dankbaar tot God, dat gij in dat land zijt vergaderd. Nu gevoelen wij dat gij God nimmer genoeg dankbaar kunt zijn voor deze zegeningen. Laten wij beter de zegeningen waardeeren, dan eenmaal het volk Israëls deed in de woestijn en Hem prijzen, dat wij dat licht mogen zien, die blinkende ster, die haar stralen uitzendt in de wereld zoo vol van valsche leer en priesterbedrog, zoo koud en gevoelloos voor het waarachtige Evangelie. Mogen enkele woorden ons allen, broeders en zusters en vrienden aansporen, het Evangelie van Jezus te leven, zoodat wij aan het einde van het jaar mogen terug blikken op een jaar vol arbeid en geloof en wij nader tot onzen Heiland en Zijn reine leer mogen gebracht zijn, is de bede van uw broeders in Christus,

A. WESTRA.

G. v. d. WAARD.

L. v. BEEKUM.

Groningen, 1 Januari 1921.

Tuinstraat 36 2A.

Geliefde Broeders en Zusters,

Zeer verblijd zijn wij, onzen nieuwjaarsgroet, door middel van De Ster, aan u allen te kunnen zenden. Het is dan ook inderdaad een zeer schoone gelegenheid. In de eerste plaats kunnen wij dankbaar zijn voor at hetgeen wij genoten hebben in het verleden jaar, want de Heere heeft ons rijkelijk gezegend. Hij gaf ons gezondheid en kracht, zoodat wij onzen arbeid konden verrichten en heeft het werk met succes bekroond. Waar wij ook ons oog wenden, bemerken wij vooruitgang en vooral hier in de gemeente Arnhem, daar dit de eenigste stad in deze conferentie is waar gearbeid wordt, door de zendingen. Sommigen werden gedoopt en enkele mannen konden opgenomen of verhoogd worden in het Priesterschap en wij zijn hier zeer dankbaar voor. Wij, de zendingen en het lokale Priesterschap, werken nu allen tezamen tot vooruitgang van het werk des Heeren. En dit, geliefden, is de sleutel tot het verkrijgen van „veel geluk en voorspoed in het nieuwe jaar“. Als gij slechts uwe talenten wilt gebruiken in den dienst van uw Vader in den Hemel, dan zult gij gezegend worden. Broeders en zusters onderhoudt de geboden, wandel in het schoone licht der waarheid en waardeer het, dat gij het hebt mogen ontvangen.

Duizenden wandelen nog in duisternis. Zij zoeken en tasten nog naar het door u gevondene. En als gij dit nu weet, zoudt gij dan niet verlangend zijn, hen uit die duisternis te redden? En dit kunt gij doen, door hen allen het Evangelie te brengen. Niet door prediking alleen, maar door een voorbeeld te zijn in alle dingen, het meest in de liefde.

Welnu, als gij dit allen doet, gevoelen wij, dat nu uw gelukkigste jaar jaar zal komen.

Dat de Heere u allen zegene in dit jaar met gezondheid en kracht en alle andere dingen welke voor u van noode zijn, is de bede van uwe broeders in het Evangelie,

JAN J. ROOTHOF.

ADRIANUS VAN TUSSENBROEK.

Arnhem, 1 Januari 1921.

St. Peterlaan 71.

Uit Dordrecht.

De tijd staat niet stil, wij worden door 't jagen der minuten voortgedreven. Wij krijgen een duw, als we even poozen, men wijst vooruit als we mijmerend blijven staan. En toch op een oogenblik als dit, willen wij onze goede Hollandsche gewoonte niet ontrouw worden, wij willen nu even poozen, om te gedenken hen die ons door den dood ontvielen, wij willen nu mijmerend blijven staan, ons herinnerende hen, die onder moeilijke omstandigheden verscheidene jaren onder ons hebben gewerkt en voor kort weer naar hun tehuis zijn gegaan, of bezig zijn zich aan de overzijde een tehuis te scheppen, wier aangenamen omgang wij nimmer zullen kunnen vergeten, en voor wier krachtige medewerking wij niet genoeg dankbaar kunnen zijn.

Inderdaad, het jaar dat achter ons ligt, kenmerkte zich in menigerlei

opzicht door voorspoed op kerkelijk gebied. Niemand kan het rad van den tijd achteruit draaien, maar evenmin is er iemand in staat om het rad des tijds vooruit te draaien. Alles heeft behoorlijk tijd noodig om op orde te komen. Wij zien dit dagelijks om ons heen in de maatschappij en ook in ons Zendingsveld. Geleidelijk komen er weer meer Missionairs om het werk, dat door hun talrijke voorgangers van voor eenige jaren, gedwongen is gestaakt moeten worden, te hervatten.

Uit den aard der zaak kan dit onze Gemeenschap ten goede komen, indien op ons niet van toepassing is, of wordt wat wijlen Dr. A. Kuyper mediteerde: Men weet, men vertrouwt van elkander, dat men gelooft, maar zoo dikwijls ziet men het niet, merkt er vaak het tegendeel van in kleingeestigheid en zonde. In verband hiermede kunnen wij ons voor de vraag plaatsen, wat wij in het jaar, dat voorbij is gegaan, hebben laten zien, of wij het vertrouwen, dat men in ons stelde, van te gelooven, hebben beschaamd, ja dan neen. Een ieder onzer geve voor zichzelf een antwoord, en handele overeenkomstig dat.

Vaak hebben wij de bede gezongen: O, mag in het Boek des Levens onzen naam geschreven staan, en wij dachten er niet bij dat dit alleen dan het geval zal kunnen zijn, indien elke handeling die wij hier verrichten en waarop de Engelen daarboven zwijgend achtgevend zijn, daartoe een aanleidende oorzaak mocht zijn. Indien wij daarmede meer rekening zullen willen houden in het jaar, dat wij bezig zijn in te treden door de dagen er van te beginnen met:

Thou art our Father, may we know Thee as our Father.
may we truly bow to Thee.

O, Lord, o Father, Take away all our sins, and give us that which is good.
We bow to Him in whom is the happiness,

We bow to Him in whom is the good.

We bow to Him from whom comes the happiness,

We bow to Him from whom comes the good.

We bow to Him who is the good.

en te besluiten met:

We bow to Him who is in fire, who is in water, who interpenetrates the whole world, who is in herbs, who is in trees, to that God I bow down again and again,

Dan zal de Heere ons uit Zion zegenen, Hij die den Hemel en de aarde gemaakt heeft.

Oudejaarsavond 1920-Nieuwjaarsdag 1921.

B. v. R.

Bij den aanvang van het nieuwe jaar willen ook de zusterszendingen van Rotterdam niet achter blijven met hare gelukwensen en roepen wij onze leden alsook onze vrienden en bekenden van harte een gelukkig en voorspoedig nieuwjaar toe.

Dat God u ook dit jaar met zegeningen wil begiftigen gelijk Hij u in het gepasseerde heeft gedaan. En bovenal dat u die zegeningen moogt opmerken en waardeeren. Alzoo ook wij, als nederige dienstmaagden van Christus, verkondigende Zijn Evangelie, zijn verheugd over de vele

grootte zegeningen, welke ons deel waren. Vele malen hebben wij onze getuigenissen tot de wereld mogen geven en hoewel wij de vruchten daarvan direct niet mogen zien, zal het brood door ons op de wateren uitgeworpen, na vele dagen tot ons wederkeeren.

Telkens wanneer wij onze getuigenis tot de wereld geven gevoelen wij die versterken.

De rijkste, de grootste en benijdenswaardigste zegening is den geest van het Evangelie in ruime mate te bezitten, waardoor wij in staat zullen zijn bij iederen stap, ja bij iederen polsslag vooruitgang te maken. Voorwaarts, steeds voorwaarts, want stilstand is achteruitgang.

Dat wij allen op den nauwen smallen weg, welchen wij zijn' ingeslagen mogen voortgaan en ons getal steeds zal groeien. Moge het de zusters gegeven zijn door vereende krachten daartoe ook een steentje bij te dragen is ons aller bede in Christus naam, Amen.

Vanuit Amsterdam wenschen ook wij zusterszendingen den leden en vrienden een door God gezegend jaar. Dat het voor ons moge zijn weggelegd, in dit jaar te ontvangen, wat Hij in Zijne wijsheid en nimmer falende begeerte om Zijne kinderen gelukkig te maken, belooft heeft te zullen geven, leidende tot verhooging van het menschelijke wezen en bovenal een nauwer aanhalen van den band van Vader tot kind.

Als zendingen zijn wij altijd biddende voor hen met wie wij in aanraking komen, dat zij, hetzij door de aangeboden tractaten of onze gesprekken mogen worden aangespoord tot dieper nadenken en onderzoek naar het Godswezen en alzoo, als Paulus zegt, het geloof moge komen op het hooren van het Woord Gods. Ons streven is alzoo en bidden dat Zijn Woord niet ledig tot Hem wederkeere en eens de vruchten ervan genoten zullen worden en een veelzijdige kennis van den Heere deze aarde mag bedekken tot vrede, eenheid en liefde.

1 Januari 1920.

INHOUD.

's Menschen Geestelijke en Stoffelijke Scheping volgens de leerin- gen van Oude en		Nieuwe Openbaring . Blz. 1 Toespraak van President Heber J Grant . . . , „ 4 1 Januari 1920. . . . „ 9
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.